

Kimse Bilmedi Ney'im Olduğunu

– DemirMUTLUGİL · 16 Nisan 2024

Kül kedisiydi düş evlerine sığınan güz...Zaman şimdi idi, ezgi güftesiz ,düş hemen çizilemeyen resimdi tuvalle yüzleşen

Tuval gergindi...

Mat renkleri görmezden geliyordu

Üstün körü fırçalar

Hiç yeni başlamıştı

Hep kıt kanaat

An su buharı

Bağcıktı dantelasız kolun bil/ekleri

Bil/ezikti

Boşluk çiziyordu kadınsal dokunuşlar

İncir balı elleriyle

Bil/sinmiş... Bildim

Canını acıtırken tuvalin son fırça darbesi

Kırmızı çizgileriyle

Gel zaman, git zamandı

Birlikte kırıştığımız suyuna gidiyorduk sazlığın,

İki yanı bil/eylenmiş düş törpüsüyle

Erbane zilleri çalıyordu duymamışlara rüzgâr

Yedi perde örttüm,

Dipten koparılmış dokuz boğuma

Bir bil/ezik ve başpare nefeslendi

Aşktan uzaktı meşk

Hüzzam deruni

Ney/im olacaksın bundan sonra derken
Tükengen nefes
Dervişti yürek,
Uluorta arıyorken dünü zikreden ses

Sabah yorgun düş/tü düş evimde...Bıkkın düş/tü beş duyuyu kaybettiren kabullenmişlik
Kimse ney/im olduğunu bilmedi..

Demir Mutlugil